

גמ"ר 5037/02/18 - פרקליטות מחוז דרום - פלילי נגד לימור אדרי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

גמ"ר 5037-02-18 פרקליטות מחוז דרום - פלילי נ' אדרי
תיק חיצוני: 7455/17

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אלון אופיר
מאשימה
נגד
נאשמים
פרקליטות מחוז דרום - פלילי ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורן
לימור אדרי ע"י ב"כ עו"ד ברקוביץ' מרקו ויהודית

החלטה

בפני בקשה של הנאשמת שלא לחייב אותה להשיב לאשמה בתיק זה זאת לאחר שפרשת התביעה הסתיימה והמדינה הכריזה "אלה עדי".

ב"כ הנאשמת סקר בפני בית המשפט נימוקיו לבקשה שלא להשיב לאשמה כאשר בבסיס טיעונים אלה העמדה לפיה כתב האישום אינו משקף את שעת התאונה הנכונה וגם לא את המיקום המדויק שלה ביחס לקילומטר הרלוונטי בכביש.

לשיטת ההגנה בשעת התאונה כפי שהיא מופיעה בכתב האישום העד איליה ליפקין כבר לא היה בזירת התאונה ואילו המנוח דימיטרי כבר לא היה בין החיים. בנוסף, מיקום התאונה כפי שצוין בכתב האישום מצוי במקום בו יש עיקול בכביש מה שאינו עולה בקנה אחד עם יתרת הראיות שהציגה המדינה. בנסיבות אלה, לא צריכה כלל הנאשמת להשיב לאישום, שכן זמן התאונה ומיקומה המדויק אינם דומים לתיאור העובדתי שבכתב האישום שהוגש.

המדינה הגיבה לטענות ההגנה בכתב והדגישה כי ליבת המחלוקת בין הצדדים אינה הדקה המדויקת של התרחשות התאונה או הקילומטר המדויק (מספרית) בו התרחש האירוע, כל הרכב אלא הבנת "מנגנון התאונה" ומתן תשובה לשאלה - מה גרם להתנגשות הקטלנית בין הרכבים בזירה.

בהינתן כי הפסיקה חד משמעית מחייבת מענה לאישום על ידי נאשם גם אם הראיות כנגדו בסיסיות, הרי שאין לעמדת המדינה, ולאור עוצמת הראיות הנוכחית, כל הצדקה לפטור הנאשמת מהצורך להשיב לאישום כנגדה כתוצאה מהנימוקים שהעלתה ההגנה.

בספרו של כב' השופט י.קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, מהדורת תשס"ג - 2003, בעמוד 1049, מנתח המחבר את הסוגיה של אין להשיב לאשמה, וכך נכתב: "הלכה למעשה, די בקיומן של ראיות לכאורה 'דלות' להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם....כדי לחייב את הנאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא

בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה...ודי במערכת ראיות ראשונית..."

כך נקבע גם בע"פ 141/84, טובול נגד מד"י, לט(3) 606, וכך גם בע"פ 732/76 רפאל כחלון נגד מד"י, לב (1) 170 אשר חזרו וביססו את ההלכה הראשונית מפרשת זרקא בע"פ 28/49.

אשר על כן, די יהיה מצד המדינה אם יהיו בידיה ראיות בסיסיות (גם אם דלות) לביסוס האישום המיוחס כדי לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה.

דין והכרעה בבקשת הנאשמת שלא להשיב לאשמה -

בית המשפט שמע את כל פרשת התביעה.

המדינה הציגה ראיות לכאורה לפיהן, בהתאם לעמדת הבוחן המשטרתי, ובהתאם לעדות שני עדי ראיה ברכב המעורב הראשון, סתה הנאשמת מנתיב נסיעתה ללא כל סיבה לנתיב הנגדי וחוללה את המגע עם הרכב הראשון אשר הוביל להמשך האירוע עם התאונה הנוספת הקטלנית בהמשך וזאת כתוצאה ישירה לכאורה מה"אימפקט" הראשון.

בשלב זה המדובר בראיות לכאורה לגביהן בית המשפט לא קבע עדיין ממצאי אמינות או משקל.

מנגד, לא הציגה **עדיין** ההגנה כל ראיה סותרת ממשית לממצאי הבוחן מטעם המדינה.

הטענה לפיה שעת התאונה המצוינת בכתב האישום או מיקום הקילומטר המדויק בכביש (גם אם לוקים הם בחוסר דיוק בכתב האישום) מצדיקה לפטור את הנאשמת מלהשיב באשמה, נדחת על ידי על הסף.

אני מסכים באופן מלא עם עמדת המדינה לפיה שאלת "מנגנון התאונה" והסיבה להתרחשות התאונה היא המצויה בלב המחלוקת, בעוד השעה המדויקת והמיקום המדויק יקבלו מן הסתם מענה בהכרעת הדין לאחר שהצדדים יסכמו טיעוניהם.

המדינה הציגה רף ראיות לכאורי בעוצמה המספיקה בהחלט כדי לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה.

המדובר בתאונה קשה מאד, לגביה הציגה המדינה **לפחות** ראיות בסיסיות הקושרות את הנאשמת לאישומים המיוחסים לה בכתב האישום באופן בו מתוארת התאונה בכתב האישום, ולכן, בהתאם למצב המשפטי אותו סקרתי לעיל, אני קובע כי חובה על הנאשמת להשיב לכתב האישום שהוגש כנגדה.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ט, 28 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.